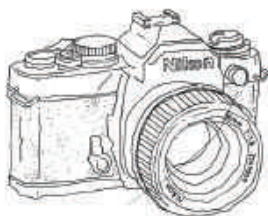

SHEHAN KARUNATILAKA

**CELE
ȘAPTE LUNI
ALE LUI
MAALI ALMEIDA**

*Traducere din limba engleză și note
de Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Ghișeul
Unde nimeni
nu dorește să se afle

Peștera Omului Cioară
Unde orbii pot vedea

President's Residence
Passenger Harbour Terminal
Dagoba
Bank of Ceylon
Grand Oriental
Thomas Cook
Central YMCA
Laksala
Hilton
Clock Tower
Bank of Ceylon HQ
Lighthouse
Fort

Pettah

Maligawatte

Slave Island

Laclul Beira
În care sunt aruncate
cadaverele

Hotel Leo
Unde se fac afaceri

Galle Face Court
Unde inimile se frâng

Galle Face
Indian High Commission
Sri Lanka Tourist Board
Swimming Club
Methodist Church
Kollupitiya

Beira Lake
Sri Subramanian Kovil
Ceylon Sea
Temple Trees
British High Commission
US Embassy
Liberty Plaza
Public Library
National Museum
Art Gallery

Clubul pentru Arte
Un loc pentru apatici

Cimitirul Borella
Unde morții sunt agitați

Kollupitiya

Casă, acră casă
Unde cuvintele nu sunt rostite

Bambalapatiya

Clubul Acvatic Otters
Unde regii vor înota

Galeria Lionel Wendt
Unde drama e regină

- Stație de autobuz
- Terminal portuar
- Secție de poliție
- Poșta centrală
- Spital
- Ambasadă
- Hotel
- Magazin / Teatru
- Templu budist
- Templu hindus
- Moschee
- Biserică

0 Kilometri 1

COLOMBO 1990

PRIMA LUNĂ

*Tată, iartă-i, căci eu
n-o voi face niciodată.*

Richard de Zoysa,
„Vinerea Mare 1975”

RĂSPUNSURI

Te trezești cu răspunsul la întrebarea pe care o pune toată lumea. Răspunsul este „Da” și răspunsul este „Cam așa, doar că mai rău”. Nu vei afla niciodată mai mult de atât. Așa că te poți culca la loc.

Când te-ai născut, inima ta nu bătea, așa că ai fost ținut în viață cu ajutorul unui incubator. Și, chiar ca fetus abia ieșit din lichidul amniotic, tu știai deja ce descoperise Buddha când stătuse sub pomi – și anume că este mai bine să nu te naști din nou, să nu te deranjezi vreodată s-o faci. Ar fi trebuit să-ți urmezi instinctul și s-o mierlești în cutia aia în care ai fost pus de cum te-ai născut. Doar că n-ai făcut-o.

Așa că ai abandonat toate jocurile și sporturile pe care te-au obligat să le practici. Două săptămâni de șah, o lună în Cub Scouts¹, trei minute de rugby. Ai terminat școala nutrind o aversiune adâncă față de echipe și jocuri – și față de cretinii care le prețuiesc. Ai abandonat lecțiile de pictură, școala de agenți de asigurări și toate masteratele, toate acestea fiind niște jocuri pe care nu te-a putut nimeni convinge să le joci. I-ai părăsit pe toți oamenii care te-au văzut vreodată în pielea goală. Ai abandonat toate cauzele pentru care ai luptat de-a lungul vieții și ai făcut o grămadă de lucruri pe care n-ai îndrăzni să le povestești nimănui.

Dacă ai avea o carte de vizită, iată ce ar scrie pe ea:

MAALI ALMEIDA

Fotograf. Cartofor. Otreapă.

Dacă ai avea o piatră de mormânt, pe ea ar sta scris:

1 Cub Scouts – numele unei organizații de cercetași.

MALINDA ALBERT KABALANA
1955–1990

Doar că nu ai nici una, nici alta. Iar la masa asta ai rămas fără jetoane. Și cunoști ceea ce alții nu cunosc. Cunoști răspunsurile la următoarele întrebări: „Există viață după moarte?”, „Cum e?”.

ÎN CURÂND TE VEI TREZI

Totul a început cu o grămadă de timp în urmă, să tot fie o sută de secole, însă haideți mai bine să sărim peste toate acele zile de demult și să începem cu ultima zi de marți. O zi în care te trezești mahmur și golit de gânduri, ceea ce se întâmplă în cele mai multe dintre zile. Te trezești într-o sală de așteptare interminabilă. Privești în jurul tău și totul este un vis. De data aceasta știi că este un vis, unul pe care îl aștepti bucuros să treacă. Toate-s trecătoare, în special visele.

Porți o jachetă safari, niște blugi prespălați și nu-ți poți aminti cum ai ajuns acolo. Ai rămas într-o singură sanda și porți la gât trei pandantive plus un aparat de fotografiat – preferatul tău, un Nikon 3ST, deși are lentila spartă și cutia crăpată. Când te uiți prin obiectiv, nu vezi decât noroi. A sosit vremea să te trezești, Maali băiatule. Te ciupești și te doare, mai puțin ca după o împunsătură scurtă – senzația seamănă mai degrabă cu durerea seacă a unei insulte.

Știi cum este atunci când nu te poți încrede în propria minte. Ai pățit-o când te-ai prăjit cu LSD, în 1973, la Smoking Rock Circus, după care ai îmbrățișat un copac *araliya* vreme de trei ore. Maratonul de poker care a durat nouăzeci de ore, când ai câștigat șaptesprezece *lakh*², după care ai pierdut cincisprezece. Primul tău bombardament, în Mullaitivu, din 1984, când ai stat înghesuit într-un buncăr plin de părinți

2 *Lakh* – cifra 100 000, în Bangladesh, India, Myanmar, Pakistan și Sri Lanka.

îngroziți și de copii urlând ca din gură de șarpe. Ziua în care, pe când aveai nouăsprezece ani, te-ai trezit într-un spital fără să-ți mai amintești chipul *ammei*³ tale și urând din tot sufletul acest lucru.

Stai la o coadă, strigând la o femeie în sari alb care se află îndărătul unui ghișeu din fibră de sticlă. Cine nu s-a enervat măcar o dată pe femeile de la ghișeu? Cu siguranță nu tu. Cei mai mulți srilankezi se răzvrătesc în tăcere, însă ție îți place să te plângi urlând din toți bojocii.

— Nu zic că e greșeala ta. Nu zic nici că ar fi a mea, însă se mai întâmplă și greșeli, nu? În special la instituțiile de stat. Ce să-i faci?

— Aici nu e o instituție de stat.

— Nu-mi pasă, mătușico. Tot ce vreau să zic este că nu pot sta aici, am fotografii de împărțit. Am o sarcină de dus la bun sfârșit.

— Nu sunt mătușica ta.

Te uiți în jurul tău. În spate, coada șerpuiește printre stâlpi și se întinde de-a lungul pereților. Aerul este cețos cu toate că nimeni nu pare să expire fum sau dioxid de carbon. Ai zice că te afli într-o parcare fără mașini sau într-un supermarket în care nu se vinde nimic. Tavanul este înalt, susținut de niște stâlpi din beton amplasați la distanțe neregulate de-a lungul curții întinse. La capătul îndepărtat al acesteia se zăresc niște uși care par să asigure accesul într-un lift, o mulțime de mogâldețe intrând și ieșind pe ele.

Chiar și văzuți de aproape, oamenii au contururi incerte, pielea dată cu talc și niște ochi în care lucesc niște nuanțe neobișnuite pentru niște indivizi cu pielea maronie. Unii poartă halate de spital; hainele unora sunt pătate cu sânge uscat; unii sunt ciungi. Cu toții se răstesc la femeia în alb care pare să discute cu toată lumea în același timp. Poate pentru că toată lumea îi pune aceleași întrebări. Dacă ai fi un parior (ceea ce ești), ai spune că sunt cinci din opt șanse

3 Mama (în lb. singhal. în orig.).

ca totul să fie doar o halucinație, indusă cel mai probabil de pilulele lui Jaki.

Femeia deschide un catastif mare. Te măsoară cu privirea fără să pară nici interesată, nici disprețuitoare.

- Mai întâi trebuie confirmate câteva detalii. Numele?
- Malinda Albert Kabalana.
- O singură silabă, vă rog.
- Maali.
- Știi ce înseamnă o silabă?
- Maal.
- Mulțumesc. Religia?
- Niciuna.
- Ce idioțenie. Cauza morții?
- Nu-mi amintesc.
- Cât timp a trecut de la deces?
- Nu știu.
- *Aiyo*⁴.

Mulțimea de suflete se înghesuie și mai mult, dojenind-o și necăjind-o pe femeia în alb. Privești fețele acelea palide, ochii adânciți în găvanele unor capete sparte, privirile devenite sașii din pricina furiei, durerii și zăpăcelii. Pupilele acelor ochi au nuanțele vânățărilor și ale râiei. Tușe combinate de maro, albastru și verde. Toți ochii aceia însă te ignoră. Ai trăit în tabere de refugiați, ai vizitat piețe stradale în miezul zilei și ai adormit în niște cazinouri ticsite. Mulțimile nu sunt niciodată pitorești. Cea de aici se bulucește spre tine și te împinge din dreptul ghișeului.

Srilankezii nu sunt capabili să stea la coadă. În afara cazului în care pentru tine o coadă înseamnă o curbă amorfă cu mai multe puncte de intrare. Aceasta pare a fi un loc de adunare al celor care au de pus întrebări referitoare la propria moarte. Există mai multe ghișee și clienții iritați vociferază peste gratii înjurându-i pe cei aflați de cealaltă parte a

4 Vai / văleu / aoleu (în lb. singhal. în orig.).

acestora. Viața de apoi este un birou de taxe și impozite de la care toată lumea vrea câte o scutire.

Ești împins la o parte de o *amma* care ține un copil mic sprijinit de șold. Copilul se uită la tine de parcă tocmai i-ai fi zdrobit jucăria preferată. Părul și fața mamei sunt năclăite de sânge. La fel și rochia.

— Dar Madura al nostru? Ce s-a întâmplat cu el? Era cu noi, pe bancheta din spate. A văzut autobuzul acela înaintea șoferului.

— De câte ori trebuie să vă repet, doamnă? Fiul dumneavoastră încă trăiește. *Don't worry, be happy.*

Replica a venit de la bărbatul aflat la celălalt ghișeu. Acesta poartă o robă albă și o tunsoare afro care îl fac să semene cu Moise din Cartea Cărților. Glasul lui este tunător precum valurile oceanului, iar ochii îi sunt galben-pal, o nuanță asemănătoare omletei. Repetă titlul celui mai enervant cântec din anul precedent, apoi deschide propriul catastif.

Tu mai faci o fotografie, pentru că așa procedezi ori de câte ori nu știi ce altceva să faci. Încerci să immortalizezi această parcare auto haotică, însă tot ce poți vedea sunt crăpăturile lentilei.

Este ușor să-ți dai seama cine lucrează acolo și cine nu. Cei dintâi cară niște catastife și pot fi văzuți cum stau, zâmbitori, locului; ceilalți par loviți cu leuca: fac câțiva pași, se opresc, apoi încep să se uite în gol. Unii își dau capetele pe spate și se vaită. Angajații nu privesc nimic în mod direct, evitând în special să se uite la sufletele pe care le consiliază.

Acesta ar fi un moment excelent să te trezești și să uiți. Rareori îți amintești propriile vise și, orice va fi fost acesta, șansele să-ți rămână în memorie sunt la fel de mari ca o chintă sau un ful servite. Nu-ți vei aminti că ai fost aici așa cum nu îți amintești cum ai învățat să umbli. Ai luat pilulele alea idioate de la Jaki, iar asta nu este decât un vis de drogat. Ce altceva ar putea să fie?

Apoi observi un personaj care se sprijină de indicatorul din colț. Pare să poarte o pungă neagră de gunoi. Îți lasă impresia că nu este nici angajat, nici client. Personajul scrutează mulțimea, ochii lui verzi lucind asemenea celor ai unei pisici surprinse de farurile unei mașini. Ochii aceia sunt ațintiți asupra ta, studiindu-te mai mult decât ar trebui. Capul personajului se înclină o dată, însă ochii lui rămân ațintiți asupra ta.

Deasupra personajului stă scris:

NU VIZITAȚI CIMITIRELE

Lângă acest anunț există un altul, însoțit de o săgeată:

→ CONSULTAȚII URECHI LA NIVELUL PATRUZECI ȘI DOI

Te întorci din nou cu fața spre femeia de la ghișeu și mai încerci o dată.

— Este o greșeală. Eu nu mănânc carne. Fumez doar cinci țigări pe zi.

Ți se pare că femeia are o figură familiară, așa cum poate că familiare sunt pentru ea minciunile tale. Preț de o clipă, buluceala pare să înceteze. Preț de o clipă, ai senzația că tu ești tot ce există pe lume.

— *Aiyo!* Am auzit toate scuzele posibile. Nimeni nu vrea să se ducă, nici măcar sinucigașii. Crezi că eu am vrut să mor? Fiicele mele aveau una opt și alta zece ani când m-au împușcat. Da' ce să faci? Văicăreala nu folosește la nimic. Ai răbdare și așteaptă-ți rândul. Iartă tot ce poți ierta. Ducem lipsă de personal și căutăm voluntari, spune femeia ridicându-și capul și răsucindu-se spre cei aflați la coadă.

— Cu toții aveți câte șapte luni.

— Ce e aia o lună? Întrebă o fată cu gâtul frânt care ține de mână un băiat cu capul spart.

— Șapte luni înseamnă șapte faze ale lunii, adică șapte nopți. Șapte asfințituri. O săptămână. O grămadă de timp, mai mult decât suficient.

— Eu credeam că o lună înseamnă treizeci de zile.

— Luna e tot timpul acolo, sus, chiar dacă n-o vezi. Credeai că încetează să mai ocolească pământul doar pentru că tu ai încetat să mai respiri?

Nu înțelegi nimic din toate acestea, așa că îți propui să încerci o altă abordare.

— Uitați-vă la mulțimea asta. Trebuie să fie vorba despre toate victimele din nord. Tigrii⁵ și armata ucigând civili. Trupele indiene de menținere a păcii provocând războaie.

Te uiți în jurul tău și constăți că nu te ascultă nimeni. Toți ochii continuă să te ignore și să lucească în nuanțele acelea verzi-albăstri. Te uiți după personajul îmbrăcat în negru, însă ia-l de unde nu-i.

— Și nu numai în nord. Și aici guvernul se luptă cu jevepiștii⁶ și cadavrele se adună stivă. Înțeleg cum nu se poate mai bine. Trebuie să fiți al naibii de ocupați în zilele astea. Vă înțeleg.

— În zilele astea? se încruntă femeia îmbrăcată în alb, scuturând nemulțumită din cap. Ritmul este de un cadavru pe secundă. Uneori două. Ți-ai examinat urechile?

— Aud foarte bine. Sunt fotograf. Sunt martorul unor crime pe care nu le mai vede nimeni altcineva. E nevoie de mine.

— Femeia aia are copii de hrănit. Omul de acolo are de administrat câteva spitale. Iar tu faci poze? *Sha!*⁷ Impresionant!

— Nu este vorba despre poze de vacanță. Eu fac fotografiile care pot da jos guverne. Care pot opri războaie.

5 Tigrii – referire la organizația teroristă Tigrii Tamili (denumire completă: Tigrii Eliberării din Tamil Eelam) din Sri Lanka. V. mai multe aici: https://en.wikipedia.org/wiki/Liberation_Tigers_of_Tamil_Eelam.

6 JVP – acronim al (tamil.) *Janatha Vimukthi Peramuna* (Frontul Popular de Eliberare). V. mai multe aici: https://en.wikipedia.org/wiki/Janatha_Vimukthi_Peramuna.

7 Uau, în limba engleză vorbită în India și Sri Lanka.

Femeia se strâmbă la tine. La gât îi atârnă o cruce egipteană purtată cândva de un băiat care te-a iubit mai mult decât l-ai iubit tu pe el. Se joacă o vreme cu ea, apoi strâmbă din nas.

Abia atunci o recunoști. Zâmbetul desprins parcă din reclamele la pastă de dinți putuse fi zărit în toate ziarele apărute în cea mai mare parte a anului 1989. Lectorul universitar căsăpît de extremiștii tamili pentru vina de a fi fost o tamilă moderată.

— Te cunosc. Ești Dr. Ranees Sridharan. Nu mi-am dat imediat seama cine ești pentru că îți lipsește portavocea. Articolele tale despre Tigrii Tamili au fost superbe. Doar că mi-ai folosit fotografiile fără să-mi ceri voie.

Chestia care te face srilankez get-beget nu este numele tatălui tău, nici locul sacru în care te închini, nici zâmbetul pe care îl afișezi ca să-ți ascunzi temerile – ci faptul că cunoști alți srilankezi și pe srilankezii acelor srilankezi. Există mătușici cărora, dacă le spui un nume de familie și pe cel al unei școli, sunt în stare să identifice orice srilankez – pe el și pe toți verii lui primari. Te-ai învățat în cercuri care se suprapuneau, multe dintre acestea rămânând închise. Ai fost procopsit cu darul de a nu uita niciodată un nume, un chip sau un șir de cărți de joc.

— M-a întristat când am aflat că ți-au venit de hac. Sincer îți spun. Când s-a întâmplat? 1987? Știi, am cunoscut un Tigru din facțiunea Mahatiya. Mi-a zis că ei au organizat asasinarea ta.

Dr. Ranees își ridică privirea din catastif, adresându-ți un zâmbet obosit și dând apoi din umeri. Pupilele ei sunt albe, cețoase, de parcă ochii i-ar fi afectați de niște cataracte lăptoase.

— Trebuie să-ți examinezi urechile. Pavilioanele au o conformație la fel de personală precum amprente digitale. Cutele indică traumele din trecut, lobii – păcatele, iar cartilagiile ascund vinovății. Toate lucrurile care te pot împiedica să pășești în Lumină.

— Ce e „Lumina” asta?

— Răspunsul scurt este: „Orice îți dorești tu să fie.”
Răspunsul lung este: „Nu am timp pentru răspunsul lung.”

Femeia îți întinde o *ola* – o frunză uscată de palmier despre care se spune că a fost folosită cu trei milenii în urmă, de către cei șapte înțelepți,⁸ pentru a descrie soarta tuturor oamenilor. Inciziile angulare distrugseau textura granulară a frunzelor, așa că scribii din Asia de Sud dezvoltaseră un scris sinuos pentru a proteja olele.

— Ai făcut fotografii în 1983?

— Desigur. Ce e asta?

Pe frunza *ola* stau scrise aceleași cuvinte în toate cele trei limbi. În singhaleza⁹ scrisă cu litere curbate, în tamila scrisă cu litere angulare și în engleza scrisă cu puchinei latini. Cu toate acestea, frunza a rămas intactă.

URECHI _____

MOARTE _____

PĂCATE _____

LUNI _____

ȘTAMPILAT DE _____

— Examinează-ți urechile, numără-ți morțile, codifică-ți păcatele și înregistrează-ți lunile la Nivelul 42. Apoi roagă un Ajutător să-ți stampileze *ola*.

Spunând aceasta, femeia închide registrul, punând punct conversației. În locul tău la ghișeu se prezintă un bărbat bandajat care nu se mai oprește din tușit.

Te întorci cu fața spre oamenii din spatele tău. Îți ridici mâinile în aer asemenea unui profet. Mereu ți-a plăcut să te

8 Orig. eng. *the seven rishis* – referire la cei șapte înțelepți din Vede. V. mai multe aici: <https://en.wikipedia.org/wiki/Saptarishi>.

9 Singhaleză – limba vorbită de singhalezi, cel mai numeros grup etnic (cca 75%) din Sri Lanka.

dai în spectacol. Mereu ai făcut gălăgie, cu excepția momentelor în care nu ai făcut.

— Niciunul dintre voi, strigoilor, nu existați! Sunteți niște fantome plăsmuite de creierul meu sforăitor. Am înghițit câteva pastile idioate luate de la Jaki. Totul este o simplă halucinație. Nu există niciun rahat de viață după moarte. Dacă închid ochii, veți dispărea cu toții asemenea unor vânturi trase!

Oamenii te bagă în seamă exact în măsura în care președintele Reagan bagă în seamă insulele Maldive. Nici victimele accidentelor rutiere, nici răpiții, nici bătrânii purtând halate de spital, nici răposata și regretata Dr. Ranees Sridharan nu îți observă răbufnirea.

Șansele de a găsi o perlă într-o scoică sunt de una la douăsprezece mii. Șansele de a fi lovit de un fulger sunt de una la șapte sute de mii. Șansele ca sufletul să supraviețuiască morții corpului care îl găzduiește sunt una la nimic, una la cotu-și-pișcotu-labele-și-botu, una la zero barat. Pesemne că dormi. În această privință nu ai nicio îndoială. În curând te vei trezi.

Apoi îți trece prin minte un gând cumplit. Mai cumplit decât insula aceasta sălbatică, decât această planetă fără Dumnezeu, decât acest soare muribund și această galaxie adormită. Dacă în tot acest timp ai dormit? Și ce ar fi dacă, de acum înainte, tu, Malinda Almeida, fotograf, cartofor, cocotă masculină, nu vei mai închide niciodată ochii?

Urmezi o mulțime de oameni care se bulucește de-a lungul unui coridor. Un bărbat umblă deși are picioarele rupte, o doamnă își ascunde fața plină de vânătăi. Mulți par gătiți ca de nuntă, pentru că așa obișnuiesc cioclii să îmbrace cadavrele, însă mulți alții poartă pe trup niște zdrențe – și o adâncă nedumerire în priviri. Te uiți în jos și nu vezi decât două palme care nu îți aparțin. Ți-ai dori să-ți poți studia culoarea ochilor și trăsăturile faciale. Te întrebi dacă lifturile acelea sunt dotate cu oglinzi. În cele din urmă se vădește că abia dacă au pereți. Unul câte unul, sufletele pătrund în

casa liftului, începând să se înalțe asemenea bulelor de gaz dintr-un pahar cu sifon.

E absurd. Nici măcar clădirea care găzduiește Bank of Ceylon nu are patruzeci și două de etaje.

— Ce se află la celelalte etaje? întrebi tu pe cineva cu urechi – examinate sau nu.

— Camere, coridoare, ferestre, uși, chestiile obișnuite, răspunde un Ajutător deosebit de săritor.

— Contabilitate și Finanțe, spune un bătrân decrepit sprijinit într-un baston de promenadă. O escrocherie ca asta nu se finanțează singură.

— Totul e la fel, se vaită femeia moartă cu copilul mort în brațe. Fiecare univers. Fiecare viață. Aceleași lucruri. Aceeași scenă.

Rareori visezi și cu atât mai rar ai coșmaruri. Plutești pe lângă marginea casei liftului și ceva te împinge. Slobozi un țipăt de demoazelă dintr-un film horror în vreme ce vântul te poartă spre cer. Te sperie personajul îmbrăcat în negru care plutește în spatele tău. Gluga lui confecționată din saci de gunoi negri flutură în vântul sălbatic. Te privește cum urci prin casa liftului și face o plecăciune în vreme ce ieși, plutind, din aceasta.

Încerci să mai pui o întrebare – „Ce este Lumina?” –, însă nu primești drept răspuns decât ridicări de umeri și insulte. Un copil înspăimântat te face *ponnaya*, un termen peiorativ care înseamnă deopotrivă homosexual și impotent, iar tu nu poți să pledezi vinovat decât la una dintre aceste acuzații. Îi întrebi pe angajați despre Lumină și de fiecare dată primești un alt răspuns. Unii spun „rai”, alții spun „renaștere”, alții spun „uitare”. Unii, precum Dr. Ranee, spun „orice”. Niciuna dintre opțiuni nu te prea atrage, poate cu excepția celei din urmă.

La Nivelul 42 există un afiș pe care stă scris un singur cuvânt.

ÎNCHIS

Tot felul de personaje plutesc prin acest coridor vast, neobservând pereții decât în clipa în care se izbesc de ei. Există o recepție, însă acolo nu se află nimeni. Și un șir de uși roșii, fiecare supunându-se anunțului prin aceea că stau închise.

În mijlocul acestui hol stă personajul îmbrăcat în negru, complet neinteresat de călătorii fără țintă care se izbesc de pereți în jurul lui. Te fixează cu privirea și îți face semn să te apropii. Te urmărește în vreme ce plutești; de data aceasta ochii lui au o strălucire galbenă.

Universul cască de plictiseală până reușești să ajungi înapoi la ghișeul Dr. Ranee. Afară, noaptea se umple de vânturi și șoapte. Aici însă nu există decât ghișee și dezordine.

Dr. Ranee te observă și clatină din cap.

— Avem nevoie de mai mulți Ajutători. Și de mai puțini smiorcăiți. Toată lumea își dă silința.

Se uită la tine.

— Cu excepția celor care nu și-o dau.

O aștepți să-și termine gândul, dar se pare că deja a făcut-o. O vezi cum scoate un megafon de sub birou. Iat-o pe Dr. Ranee pe care o știai tu, strigând prin campusuri ori de câte ori prin preajmă se aflau niște camere TV.

— Vă rog să nu vă rătăciți. Dacă nu v-ați examinat urechile, nu mai veniți aici. Mâine Nivelul 42 va fi deschis. Reveniți atunci. Nu uitați că aveți la dispoziție șapte luni. Trebuie să pășiți în Lumină înainte de răsăritul celei din urmă.

Te pregătești să lansezi o rafală de înjurături când îl zărești din nou pe personajul îmbrăcat într-o pungă de gunoi neagră, de data aceasta făcându-ți semn cu ambele mâini. Ochii lui pâlpâie asemenea unor lumânări. Ține într-o mână ceea ce pare a fi sandaua ta rătăcită. Dr. Ranee îți urmărește privirea, în clipa următoare zâmbetul ștergându-i-se de pe chip.

— Scoateți chestia aia de acolo. Maal, ce faci?

Doi bărbați îmbrăcați în alb sar peste ghișeele lor și încep să fugă spre personajul îmbrăcat în negru. Bărbatul cu tunsoare afro și care seamănă cu Moise își ridică brațele și începe să ragă într-o limbă pe care nu ai mai auzit-o niciodată. Lângă el se află un culturist purtând o robă albă, care se repede spre tine.

Te pierzi în mulțime, plutind în derivă printre oamenii cu trupuri zdrobite, care respiră sânge, îndreptându-te către personajul care ține în mână sandaia ta.

Plutești în direcția acestui personaj moartea-cu-coasa-în-pungă-de-gunoi așa cum ai plutit spre multe alte lucruri de care nu ar fi trebuit să te apropii. Cazinouri, zone de război și bărbați frumoși. O auzi pe Dr. Raneer cum țipă în urma ta, însă o ignori așa cum ai ignorat-o pe *amma* imediat după plecarea lui *dada*.

Personajul zâmbește etalând niște dinți la fel de galbeni precum ochii lui.

— Domnule, lăsați-ne să ieșim de aici. Birocrația asta te spală pe creieri. La fel ca toate clădirile din acest stat tiranic.

Personajul cu glugă stă cu fața spre tine. Cu toate că aceasta îi este umbrită, îți dai seama că este un băiat mai tânăr decât ai fost tu cândva. Are un ochi galben și unul care pare verde, iar tu nu prea știi ce pilule idioate îți pot provoca astfel de halucinații. Glasul personajului pare să iasă dintr-un gâtlej inflammat.

— Știi că numele dumneavoastră este Maali. Nu vă mai pierdeți vremea pe aici. Și, vă rog, țineți-vă cât mai departe de Lumină.

Îl urmezi către casa liftului, însă de data aceasta cobori. Strigătele furioase, în falset, ale Dr. Raneer și mugetele baritonale ale lui Moise și ale lui He-Man¹⁰ devin niște ecouri îndepărtate.

10 Referire la personajul din seria de desene animate *Masters of the Universe*. Aici probabil autorul îl numește așa pe culturistul pomenit mai devreme, întrucât și He-Man este extrem de musculos.